

Rolul uceniciei
în planul lui Dumnezeu

Să ne îndreptăm atenția către Cuvântul lui Dumnezeu, deschizând la Epistola lui Iacov, capitolul 1, și să citim împreună versetele de la 12 la 15: "Ferice de cel ce rabdă ispita. Căci după ce a fost găsit bun, va primi cununa vieții, pe care a făgăduit-o Dumnezeu celor ce-L iubesc. Nimeni, când este ispitit, să nu zică: Sunt ispitit de Dumnezeu. Căci Dumnezeu nu poate fi ispitit ca să facă rău, și El însuși nu ispitește pe nimeni. Ci fiecare este ispitit, când este atras de pofta lui însuși și momit. Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul odată făcut, aduce moartea." Amin.

Vom acorda o atenție deosebită versetelor 14 și 15, care ne spun că "Fiecare din noi este ispitit când este atras de pofta lui și momit." Deci pofta aceasta ne momeste, ne atrage. „Apoi pofta, când a zămislit, dă naștere păcatului; și păcatul, odată făcut, aduce moartea." Vom reflecta asupra acestor cuvinte, gândindu-ne la diferite situații în care poftim, la obiectul poftei noastre, la motivele pentru care pofta zămislește și dă naștere păcatului. Termenul a zămisli se referă la procesul de concepere, de naștere a păcatului, iar odată ce păcatul este săvârșit, acesta aduce moartea.

Vom continua din Epistola lui Iacov, de data aceasta din capitolul 4, pentru a identifica dacă și noi ne confruntăm cu probleme legate de poftă, care poate lua multe forme și poate avea multe manifestări în firea noastră pământească. Citim de la versetul 1: "De unde vin luptele și certurile între voi? Nu vin oare din poftele voastre, care se luptă în

mădularele voastre? Voi poftiți, și nu aveți; ucideți, pizmuiți, și nu izbutiți să căpătați; vă certați, și vă luptați; și nu aveți, pentru că nu cereți. Sau cereți și nu căpătați, pentru că cereți rău, cu gând să risipiți în plăcerile voastre. Suflete preacurvare! Nu știți că prietenia lumii este vrăjmășie cu Dumnezeu? Așa că cine vrea să fie prieten cu lumea se face vrăjmaș cu Dumnezeu." Amin.

Luptele și certurile dintre noi sunt o altă manifestare a poftelor, care se luptă în mădularele noastre. Există pofta bună și pofta rea, aceasta din urmă fiind pofta firii pământești. Este important să ne referim și la 1 Ioan, în capitolul 2, pentru a înțelege mai bine acest aspect.

Lumea este plină de pofte, iar oamenii trăiesc adesea în funcție de ele. În 1 Ioan, capitolul 2, versetele 15, 16 și 17, ni se spune: "Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el, căci tot ce este în lume, pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Și lumea și pofta ei trec. Dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac." Amin.

Așadar, pofta ochilor și pofta firii pământești sunt efemere și ne sunt prezentate ca avertismente în Cuvântul lui Dumnezeu.

În Coloseni, capitolul 3, versetele 5, 6 și 7, găsim un îndemn clar: "De aceea omorâți mădularele voastre care sunt pe pământ: curvia, necurăția, patima, pofta rea și lăcomia care este o închinare la idoli. Din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste fiii neascultării. Din numărul lor, erați și voi odinioară când trăiați în aceste păcate."

Amin.

Ni se cere să "omorâm mădularele" noastre care sunt pe pământ, inclusiv pofta rea și pofta ochilor, care sunt manifestări ale firii pământești.

În Tit, capitolul 2, versetele 11 și 12, citim: "Căci harul lui Dumnezeu care aduce mântuire pentru toți oamenii a fost arătat, și ne învață să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești, și să trăim în veacul de acum cu cumpătate, dreptate și evlavie". Amin.

În Romani, capitolul 13, versetele 12 la 14, găsim o continuare a acestui îndemn: "Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua; să ne dezbrăcăm, dar, de faptele întunericului, și să ne îmbrăcăm cu armele luminii." Faptele întunericului includ și poftele lumești.

„Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele.”

Cuvântul Lui Dumnezeu, în Epistola către Romani, capitolul 7, continuă să ne îndeamne să reflectăm asupra poftelor. Citim de la capitolul 7, de la versetul 7: "Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi Recent, Sandu m-a întrebat, "Cum să citesc Biblia ca să înțeleg?" Este o întrebare foarte bună.

Îmi aduc aminte și despre propria mea experiență și, poate, vă veți regăsi și voi în ea. Am fost învățați de-a lungul timpului cum să citim Biblia.

Unul dintre lucrurile pe care ni le-au împărtășit cei care ne-au învățat a fost să citim Biblia în ordine. S-a creat un fel de plan de citire a Bibliei. Acesta includea din Vechiul Testament o pagină sau două și din Noul Testament un capitol. Și ne-au spus, "Uite, citiți două din Vechiul și unul din Noul Testament în fiecare zi și, în decurs de un an, veți termina de citit Biblia."

Dar să nu vă așteptați să înțelegeți totul când citiți în acest mod. Pentru că veți acumula informații, dar nu veți înțelege în profunzime. Cuvântul lui Dumnezeu este asemenea unui puzzle. Dacă lipsește o piesă din imaginea aceea, și nu ai văzut imaginea niciodată, s-ar putea să nu îți dai seama ce reprezintă.

Trebuie să așezi toate piesele împreună pentru a vedea imaginea clar. Cu ajutorul Domnului, astăzi vom lua un exemplu din Cuvântul lui Dumnezeu și vom învăța cum trebuie să studiem Biblia pentru a obține viața veșnică. Pentru că acesta este scopul final.

Să mergem să deschidem Cuvântul lui Dumnezeu la Matei, capitolul 28. Să luăm o învățătură a Domnului Isus și să vedem cum trebuie să studiem. Ce trebuie să reținem de la început este că Biblia nu se contrazice.

Cuvântul lui Dumnezeu este foarte bine structurat și nu există contradicții. Pornind de la acest gând, vom studia în acest mod. Când studiem Cuvântul Lui Dumnezeu, trebuie să subordonăm totul Planului lui Dumnezeu. Studiul nostru va fi făcut astfel încât să corespundă

planului lui Dumnezeu pentru noi.

Planul Lui Dumnezeu este ca noi să fim frații Domnului Isus. Dumnezeu ne-a hotărât, ne-a cunoscut înainte de a exista lumea și a decis ca noi să fim conformi cu chipul Fiului Său. Aceasta este viziunea Sa. Totul este subordonat acestui plan.

Trebuie să recunoaștem că nu am fost învățați să fim conformi cu chipul Fiului lui Dumnezeu. Am fost învățați că totul se rezumă la iertare, la mântuire. Dar cum putem fi mântuiți dacă suntem păcătoși? Însă, dacă studiem Biblia din perspectiva iertării păcatelor, vom vedea că lucrurile nu sunt așezate astfel.

Scopul este să fim asemenea Fiului, care este întâiul născut dintre mulți frați. Când citim Matei 28, interpretăm aceste versete în lumina planului lui Dumnezeu. Versetele 19 și 20 spun: "Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și învățându-i să păzească tot ce v-am poruncit. Și iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului." Amin.

Domnul Isus subordonează aceste versete planului lui Dumnezeu. "Duceți-vă și faceți ucenici." Dacă iertarea păcatelor ar fi singurul plan al lui Dumnezeu, atunci care ar fi rostul acestui verset? De ce să facem ucenici? Ar trebui să fie toți ucenici, sau doar unii? Domnul Isus nu face această distincție. El poruncește: "Duceți-vă și faceți ucenici." Deci și noi trebuie să fim ucenici, dar de ce?

Ce înseamnă să fii ucenic? Termenul "ucenic" din traducerea Bibliei

Cornilescu poate părea limitat. În școală, am învățat că un ucenic este cineva care învață o meserie. Dar termenul mai adecvat pentru ceea ce ne învață Biblia este "discipol". Discipolul este o persoană care urmează și continuă învățătura maestrului sau Domnului.

Se pune întrebarea: de ce ne face Domnul Isus discipoli? Care este sensul acestei chemări? Cum abordăm studiul Cuvântului Lui Dumnezeu? În acest context, subordonăm Cuvântul planului lui Dumnezeu. Scopul ucenicului într-o școală publică este să învețe o meserie, dar scopul ucenicului Domnului Isus nu este acela de a învăța o meserie de la Domnul Isus.

În timpurile biblice, ucenicii preluau limbajul și obiceiurile rabinului lor, dorind să fie cât mai asemănători învățătorului lor. Acest mod de gândire ne schimbă perspectiva asupra modului în care ar trebui să trăim: să fim asemenea Domnului Isus. Ne întrebăm cât de mult ar trebui să ne curățim și dacă există o limită în această curățire. Răspunsul este că există o limită, și aceasta este mare, dar trebuie să ne raportăm la ea.

În prezent, termenii "ucenic" sau "discipol" sunt rar folosiți, iar mulți se identifică simplu ca "creștini". Dar, sunt creștinii de astăzi cu adevărat ucenici ai Domnului Isus? Biserica Ortodoxă, de exemplu, sau celelalte culte, face ucenici care urmează învățăturile Domnului? Domnul Isus ne-a poruncit: "Mergeți și faceți ucenici sau discipoli, și apoi învățați-i să păzească tot ce v-am învățat Eu." Acesta este planul lui Dumnezeu.

Când vine vorba de a învăța pe alții să păzească învățăturile, trebuie să

ne întrebăm: trebuie să-i învățăm să păzească totul, sau doar o parte? Dacă noi înșine păzim doar 90% din învățături, atunci cel mult atât îi vom putea învăța și pe alții să păzească.

Dacă suntem convinși că anumite aspecte nu trebuie păzite, ce mesaj transmitem? Ucenicii noștri vor reflecta nivelul nostru de dedicare și păstrare a învățăturilor, însă suntem chemați să fim ca Domnul Isus, să trăim asemenea Lui.

În acest context, subordonăm toate lucrurile acestei chemări. Iertarea de păcate, deși nu ocupă locul central, are rolul său în marele puzzle al mântuirii. Nu putem spune că "aici este iertarea de păcate și s-a încheiat lucrarea lui Dumnezeu de mântuire cu mine", pentru că lucrarea de mântuire nu se limitează doar la acest aspect. Dumnezeu cere mai mult decât atât.

Să ne gândim la rostul nașterii din nou în planul lui Dumnezeu. Dacă ne aliniem la acest plan divin, nașterea din nou ne introduce într-o nouă etapă de învățare. La nașterea din nou, intrăm în școala de ucenici, unde învățăm să fim ca Învățătorul nostru, Domnul Isus. Aici începe viața nouă, unde "toate lucrurile s-au făcut noi".

Toate lucrurile noi provin de la Dumnezeu, de la Domnul Isus, care s-a subordonat planului lui Dumnezeu. Dacă cineva rămâne în stadiul iertării de păcate și nu experimentează înnoirea, el ar putea spune: "Nu s-au făcut noi toate lucrurile. La mine încă sunt multe vechi." Acesta este un semn că procesul de învățare nu a început.

La școala de ucenici, învățăm o nouă meserie, asemenea unui sudor care învață să manevreze aparatul de sudură și materialele necesare. La fel, noi nu am cunoscut aceste lucruri spirituale până nu am fost învățați să le practicăm.

Să mergem pas cu pas și să învățăm ce înseamnă să fim ucenici. Să studiem Cuvintele lui Dumnezeu cu atenție. "Duceți-vă și faceți ucenici și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit." Subiectul uceniciei este unul vast în Biblie, iar cele două versete pe care le-am menționat sunt doar o parte din acesta.

În realitate, există multe alte versete care se referă la ucenici. Să analizăm împreună porunca "faceți ucenici" și să observăm cum au răspuns apostolii la aceasta. Oare au ignorat ei cuvintele Domnului Isus, considerându-le neimportante?

Începem studiul nostru cu Evanghelia după Matei, capitolul 12. Este esențial să ne amintim ce le spunem oamenilor atunci când îi evanghelizăm. Le vorbim despre a fi asemenea Domnului Isus, le spunem să se oprească din păcate pentru a-și mântui sufletele, le vorbim despre rai și iad, despre chinul veșnic și le explicăm că închinarea la icoane este un păcat, printre alte lucruri?

Când citim Matei 12:46-50, vedem că Domnul Isus, în timp ce vorbea cu mulțimea, a fost informat că mama și frații Lui îl caută. El a răspuns: "Cine este mama Mea și care sunt frații Mei?" și, arătând spre ucenicii Săi, a spus: "Iată mama Mea și frații Mei, căci oricine face voia Tatălui

Meu care este în ceruri, acela Mie îmi este frate, soră și mamă."

Acest pasaj ne arată că adevărata familie a Domnului Isus este formată din cei care împlinesc voia Tatălui. El a avut 12 ucenici, dar și mai mulți, cum ar fi cei 70 pe care i-a trimis să predice Evanghelia. Aceștia sunt cei care îl ascultă și îl urmează pe El.

În Matei 28, găsim învățătura fundamentală pe care o folosim pentru a studia Biblia și Cuvântul lui Dumnezeu: "Mergeți și faceți ucenici." Este important să reținem că Scriptura nu se contrazice.

În Faptele Apostolilor, vedem că ucenicilor li s-a dat numele de creștini, nu ei și-au ales acest nume. Acest fapt subliniază că identitatea lor a fost recunoscută de alții datorită modului lor de viață și a mărturiei lor despre Învățătorul lor. Apostolul Petru, Ioan și ceilalți nu au afirmat "noi suntem creștini"; ei ce au spus că sunt? "Noi suntem martorii Domnului. Discipolii Domnului." Prin aceasta, ei exprimau că trăiesc și urmează învățăturile Domnului și că le transmit mai departe. Dar oare modificau aceste învățături sau le păstrau intacte?

Să ne gândim la discipolii unor filozofi precum Platon și Aristotel, figuri marcante ale lumii antice. Ce au făcut acești discipoli? De ce cunoaștem astăzi teorema lui Pitagora? Pentru că discipolii săi au preluat învățătura și au transmis-o mai departe, păstrând-o neschimbată, datorită clarității și corectitudinii ei.

În cazul Domnului Isus, învățăturile Lui puteau fi modificate? După ce au auzit cuvintele apostolilor, oamenii au fost profund mișcați și au

întrebat: "Fraților, ce să facem?" Petru le-a răspuns: "Pocăiți-vă, și fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Sfântului Duh." Conform versetului 41: "Cei ce au primit cuvântul lui au fost botezați și în ziua aceea, la numărul ucenicilor, s-au adăugat aproape 3.000 de suflete." Amin. Este important să reținem că numărul ucenicilor a crescut.

Când se adaugă noi clase la școala de ucenici, lumea începe un an nou și se adaugă încă cinci clase. Dacă școala este de ucenici, vor fi alte cinci clase de ucenici, nu altceva. Dacă scopul școlii este să formeze ucenici în sudură sau strungărie, toții elevii vor învăța aceeași meserie, la fel ca în anul următor și în anii ce vor urma. Acesta este motivul pentru care mergem la școala profesională de strungărie, pentru că acolo ne învățăm strungărie, nu altceva.

Deci la Domnul Isus venim ca să fim ucenicii Lui, să învățăm cum a trăit El. La numărul ucenicilor s-au adăugat aproape 3.000 de suflete.

Astăzi este interesant de observat reacția oamenilor când cineva afirmă că este ucenicul Domnului. Adesea, sunt priviți cu mirare și întrebări precum: "Cum? Ce ești? Ucenicul Domnului Isus?" Această reacție poate fi datorată faptului că ideea de a fi ucenic al Domnului este astăzi neobișnuită când toți suntem creștini de duminică.

Este esențial să trăiești conform principiilor unui ucenic dacă vrei să te identifici ca atare. Altfel, dacă stilul de viață nu corespunde cu cel al unui ucenic, afirmația că ești ucenicul Domnului ar putea fi considerată falsă.

Pe de altă parte, a te autoidentifica ca "creștin" pare să fie mai acceptat, deoarece mulți oameni își exprimă credința în acest mod, spunând: "Eu am credința mea. Lasă-mă în pace. Sunt și eu creștin."

Dar ce înseamnă cu adevărat să fii ucenic? Ucenicii îl imită pe Învățător, trăiesc conform învățăturilor Lui și le transmit mai departe. Dacă învățăturile Învățătorului includ spălarea picioarelor, atunci ucenicii trebuie să preia această practică și să o perpetueze. În caz contrar, nu pot fi considerați adevărați ucenici.

Creștinii, pe de altă parte, sunt percepuți ca având mai puține responsabilități, fiind suficient să participe la activități religioase și să-l laude pe Dumnezeu. Ucenicii, însă, sunt chemați să facă mult mai mult decât atât, de aceea azi s-a pierdut termenul de ucenic.

Când vine vorba de studiul Scripturilor, există tendința de a citi fragmente disparate, ceea ce poate duce la o înțelegere superficială sau confuză. Ar fi mai benefic să înțelegem cu adevărat ce înseamnă să fii creștin, deoarece aceasta ne responsabilizează. Dacă ne gândim zilnic la faptul că nu trăim ca ucenici, ci mai degrabă ca păgâni, în gândurile noastre, atunci poate că ar trebui să ne reevaluăm modul de viață.

Un ucenic caută să învețe și să se informeze corect despre ceea ce înseamnă să urmezi calea Domnului. Acest proces de învățare este esențial pentru a trăi cu adevărat ca un ucenic. Profesorii au un rol esențial, în creșterea ucenicilor, nu-i așa? Care este scopul unui copil când merge la școală? Să presupunem că urmează trei ani de învățământ

profesional. El merge la școală, nu în fiecare zi, pentru că există sâmbăta și duminica, dar de luni până vineri, el participă la cursuri și învață. În fiecare zi, de luni până vineri, nu-i așa? Da!

Dar noi, facem la fel cu Domnul Isus? Măcar de luni până vineri să ne dedicăm timp pentru a învăța cum a trăit El. Dar mulți nu au timp. Nici măcar Biblia nu reușim să o citim. Și când o citim, o facem superficial. Să ne imaginăm că citim o carte profesională. Citim câte o pagină aici, câte o pagină acolo, dar nu le legăm între ele.

Când studiezi despre ficat, ce faci? Citești doar un rând și apoi treci la inimă, apoi la altceva, fără să aprofundezi? Sau citești totul despre ficat pentru a înțelege absolut toate aspectele? Să ne uităm la capitolul 6. Să observăm cât de consecventă este Biblia, cât de precisă și că nu se contrazice deloc. Versetul 7: "Cuvântul lui Dumnezeu se răspândea tot mai mult. Numărul ucenicilor se înmulțea mult în Ierusalim și o mare mulțime de preoți veneau la credință."

Se spune că numărul ucenicilor creștea în Ierusalim. Și cine venea la credință devenea ucenic. Așa este scris: o mare mulțime de preoți. Preoți evrei, o mare mulțime de preoți evrei veneau la credință și deveneau ucenici ai Domnului Isus.

Nu este suficient doar să faci ucenici. Trebuie să te implici în formarea lor. Voi sunteți ucenicii Mei, sunteți discipolii Mei, voi duceți mai departe învățăturile Mele și îi învățați pe alții să Mă urmeze. Este important, nu-i așa?

Putem să ne străduim să facem ucenici după noi înșine. Ucenicii lui Vasile, de exemplu, și Vasile predă doar 90% din învățăturile Domnului. Ucenicii sunt chemați să ajungă până la marginea pământului pentru a face alți ucenici, însă este esențial să ne întrebăm: ce fel de ucenici facem? Cuvântul lui Dumnezeu ne avertizează: "Vai de voi, zice Cuvântul lui Dumnezeu, că mergeți și faceți un ucenic, mergeți până unde? Până la marginea Pământului, să faceți un ucenic și când îl găsiți, îl faceți de două ori mai rău. De două ori. Și un fiu al Gheenei, un fiu al Iadului."

Aceasta este o chemare la reflecție asupra calității uceniciei pe care o promovăm. Ucenicii trebuie să fie ai Domnului, să se asemene cu Domnul Isus, ceea ce este foarte important. Scopul nostru este să devenim cu toții ucenicii Domnului Isus și să trăim o viață de ucenic al Domnului Isus.

În Faptele Apostolilor, capitolul 11, versetul 26, partea a doua, citim: "Un an întreg au luat parte la adunările bisericii și au învățat pe mulți oameni. Pentru întâia dată, ucenicilor li s-a dat numele de creștini în Antiohia." Amin. Acest verset ne arată că inițial, numele de creștini a fost dat ucenicilor, nu invers. Acest fapt subliniază că toți creștinii ar trebui să fie ucenici ai Domnului Isus.

Dacă toți creștinii ar fi adevărați ucenici ai Domnului Isus, ar exista oare atâtea denominațiuni diferite? Denominațiunile pot avea învățături și doctrine diferite, exemplificând cu martorii lui Iehova care au particularități distincte față de Penticostali. Dacă amândouă grupările ar

fi ucenicii Domnului Isus, doctrina lor ar trebui să fie identică.

Totuși, când suntem creștini, este mai ușor să avem doctrine diferite, ceea ce ne arată importanța de a fi în primul rând ucenici ai Domnului Isus. Se spune că Dumnezeu este prezent în rândul bapțiștilor, adventiștilor, martorilor lui Iehova, catolicilor și altor grupuri religioase, dar se pune întrebarea: este Dumnezeu unul singur? Există o singură credință? Un singur Domn?

Dacă răspunsul este afirmativ, atunci ucenicii ar trebui să urmeze un singur Domn. Duhul Sfânt nu învață diferit, nu împarte oamenii în categorii și nu îi mântuiește pe unii într-un fel și pe alții în altul. Dacă am fi cu adevărat ucenici ai Domnului Isus, multe probleme s-ar rezolva. Însă, dacă nu suntem chemați să fim ucenicii Domnului Isus, atunci putem urma orice învățătură? Însă noi trebuie să urmăm învățătura Domnului Isus, pentru că ucenicul trebuie să păstreze tot ce învață învățătorul său.

S-a spus "dinte pentru dinte", dar Domnul Isus, maestrul, ne învață să nu ne împotrivim. Discipolii ar trebui să preia învățătura maestrului. Dacă ar fi adevărați ucenici ai Domnului Isus, nu ar merge în armată, război sau poliție. Apostolii, fiind ucenici ai Domnului Isus, au făcut la rândul lor ucenici. Dacă suntem ucenici, ar trebui să facem și noi ucenici, nu să facem doar creștini.

Există grupări de creștini, cum ar fi pe strada Dantelei sau pe strada Alexandru Bocăneț, care au învățături proprii și adaugă elemente noi,

cum ar fi modul de a ține cina Domnului sau sărbătorirea sărbătorilor evreiești.

Dar cum ar trebui să fim? Pe strada Dantelei este o adunare de ucenici, la fel și pe strada din Ploiești. Unii din Ploiești au cerut să cunoască regulile adunării pentru a vedea dacă pot să le urmeze. Dacă Petru, fiind ucenic al Domnului, ar veni cu o regulă nouă, ar trebui să o acceptăm? Într-o adunare de creștini, se poate întâmpla ca cineva să vină cu o nouă regulă, spunând că a fost luminat de Domnul. Dar trebuie să discernem dacă aceste noi reguli sunt în acord cu învățătura Domnului Isus sau nu. Domnul ne îndeamnă să urmăm Cuvântul Său.

Este important să identificăm greșelile în ascultarea noastră și să ne străduim să urmăm fidel învățăturile Sale. Să ne întoarcem la exemplul ucenicilor și să explorăm ce ne mai revelează Cuvântul lui Dumnezeu despre ei. Ne îndreptăm atenția către Evanghelia după Luca, capitolul 14, pentru a înțelege dacă suntem chemați să fim ucenici sau dacă putem rămâne simpli creștini laici.

Nu este suficient să participăm la adunări, să cântăm, să ne rugăm și să dăm zeciuială, acolo unde este cerută, sau să donăm după cum ne îndeamnă inima. Este acesta comportamentul unui ucenic al Domnului, să se limiteze la a merge la sinagogă și a se închina? Sau ar trebui să trăiască așa cum a trăit Învățătorul? Există o diferență, este o chemare mare.

În capitolul 14, începând cu versetul 25, găsim titlul "Cum să fie ucenicul

lui Isus". Este o întrebare esențială pe care trebuie să ne-o punem când studiem ucenicia. Cum ar trebui să fie un ucenic? În școlile publice sau în școlile de ucenici, elevii pot să chiulească, să copieze sau să mintă. Dar în școala Domnului Isus, aceste lucruri nu sunt permise. Trebuie să fim foarte atenți.

Versetul 25 ne spune că, Domnul Isus s-a întors către o mulțime mare și le-a vorbit. Aici trebuie să ne oprim pentru o clipă. Nu erau doar ucenicii Domnului acolo, ci mulțimi mari. Se spune că învățătura grea este pentru cei maturi și că mulțimile nu o pot înțelege. Dar de ce Domnul Isus le-a vorbit mulțimilor? Este această învățătură destinată tuturor sau doar celor avansați spiritual, celor puternici? Dacă Domnul Isus a vorbit mulțimilor, înseamnă că și noi ar trebui să adresăm această învățătură mulțimilor.

"Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe nevasta sa, pe copiii săi, pe frații săi, pe surorile sale, ba chiar și propria viață, nu poate fi ucenicul Meu. Și oricine nu își poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu." Amin.

Pentru a fi mai explicit, Domnul Isus stabilește aici condițiile pentru a intra în școala de ucenicie. Pentru a putea intra în școala Domnului Isus, nu este suficient să te hotărăști să devii ucenic; există anumite condiții pe care trebuie să le îndeplinești. Domnul Isus ne spune clar: "Dacă vine cineva la Mine și nu urăște pe tatăl său, pe mama sa, pe soția sa și așa mai departe, chiar și propria viață, nu poate să intre în școala Mea." Este

esențial să înțelegem aceste cerințe, dar trebuie să știm când sunt aplicabile: la începutul drumului de ucenicie, sau la finalul acestuia?

Dacă nu corespundem acestor cerințe, nu vom fi acceptați.

Metoda de mântuire pare simplă: "Crede în Domnul Isus și ești mântuit."

Dacă ești mântuit, pare că automat ești și în școala de ucenici și că ai și absolvit-o. Totuși, lucrurile nu stau chiar așa. Ne facem ucenici pentru a studia și a urma un scop bine definit. "Oricine nu-și poartă crucea și nu vine după Mine, nu poate fi ucenicul Meu." A fi ucenic înseamnă a urma învățăturile maestrului.

Versetul 33 ne spune: "Tot așa, oricine dintre voi, bine, dintre voi, acest norod, să înțelegem, care era acolo, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu." Amin. Există, deci, condiții clare pentru a intra în această școală. Deși pentru mântuire nu par a fi multe condiții - ridicarea mâinii și predarea vieții - procesul nu se oprește aici. Unii zic "M-am născut din nou, acum 20 de ani. Dar nu s-a întâmplat nimic de atunci." Unii pot spune că s-au lăsat de anumite obiceiuri rele și că de atunci încearcă să se curețe de păcate, dar ucenicia este mult mai mult. Scopul nașterii din nou este de a intra în școala de ucenicie.

Când am intrat în această școală, scopul a fost să mă transform conștient după chipul Lui, nu în mod pasiv. Nu este vorba de a dormi și a fi transformat automat, ci de a munci pentru a deveni mai asemănător cu Domnul Isus zi de zi. "Veniți și învățați de la Mine", ne îndeamnă Domnul Isus.

A fi ucenic presupune efort și dedicare. "Veniți și învățați de la Mine." Aceasta este invitația pe care trebuie să o urmăm dacă dorim să devenim ucenici. Pentru a intra în această școală spirituală și a deveni ucenici, trebuie să îndeplinim anumite condiții. În Luca 9, versetul 23-24, ni se prezintă clar aceste condiții: "1. Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze. 2. Căci oricine va voie să-și scape viața o va pierde, dar oricine își va pierde viața pentru Mine, o va mântui." Amin. Aceste versete ne arată că trebuie să ne asumăm responsabilitățile și să urmăm exemplul lui Hristos.

Este important să înțelegem legătura dintre aceste versete și cele din Luca 14, unde se afirmă că cine nu își poartă crucea și nu vine după Hristos nu poate fi ucenicul Său. Aceasta înseamnă că, pentru a fi ucenici, trebuie să ne lepădăm de sine. Acest act de lepădare de sine nu este o condiție suplimentară, ci o parte esențială a uceniciei. Trebuie să ne întrebăm când este necesar să ne lepădăm de noi înșine - la începutul sau la sfârșitul vieții de credință? Este clar că acest proces trebuie să înceapă de la începutul drumului nostru spiritual.

Apoi, trebuie să reflectăm asupra gândului care era în Hristos Isus, care, deși era Fiul lui Dumnezeu, "nu s-a făcut deopotrivă cu Dumnezeu". Acest exemplu ne arată că nu trebuie să ne considerăm egali cu Dumnezeu, ci să recunoaștem că El este Cel care hotărăște ce este bine și ce este rău. Dacă încă hotărâm noi înșine ce este bine și ce este rău, nu putem fi adevărați ucenici, deoarece un ucenic, sau discipol, urmează

învățăturile Maestrului său și le preia pe toate.

În final, este esențial să înțelegem că a fi ucenic înseamnă mai mult decât a respecta învățăturile superficial; este vorba despre o transformare profundă. Așa cum ni se spune: "Mergeți și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit." Aceasta nu înseamnă doar o păzire exterioară, ci o transformare interioară completă. Dacă privim la lună, observăm că, deși este luminată de soare, are pete - nu este perfect galbenă. Acest lucru ne sugerează că transformarea noastră nu trebuie să fie parțială, ci completă, fără "pete" sau imperfecțiuni.

Lumina este perfectă, însă există pete întunecate. Aceste pete sunt zone în care Lumina nu pătrunde, creând umbră. Domnul dorește ca noi să fim fără zone întunecate, să fim complet luminați. Dacă nu acceptăm Lumina în totalitate, rămânem cu întuneric. Lumina și întunericul nu pot coexista, așa cum ni se spune clar.

Ucenicia presupune renunțarea la sinele nostru, iar pentru a ne alinia scopului lui Dumnezeu, trebuie să fim ca Domnul Isus. Dacă nu renunțăm la învățăturile noastre, de fapt, îi spunem Domnului Isus: "Fii tu ca noi." Acest lucru este ilustrat prin exemplul unei femei care face ciorba într-un anumit fel de 30 de ani și primește o rețetă nouă. Ea trebuie să se lepede de rețeta veche și să încerce cea nouă, chiar dacă inima ei este obișnuită cu o anumită cantitate de morcovi.

Așa cum această femeie trebuie să renunțe la rețeta veche și să arunce din inima ei tot ce împiedică adoptarea noii rețete, tot așa și noi trebuie

să renunțăm la părerile proprii, pentru ca Dumnezeu să poată lucra în ea. Dacă nu renunțăm la vechile noastre gânduri, nu putem primi pe deplin ceea ce Dumnezeu are pentru noi.

Pentru a înțelege ce înseamnă să te lepezi de tine însuși, să citim din Ioan. Este esențial să avem pe Domnul Isus ca model, ca maestru al nostru, pentru a înțelege cum trebuie să ne lepădăm de noi înșine. Să vedem cum s-a lepădat El. Ioan 5. Trebuie să înțelegem că nu putem face parte din școala Lui până nu învățăm aceasta.

Atunci vom fi creștini autentici. Unii participă la rugăciune în fiecare seară, țin post poate de două ori pe săptămână. Dar nu se lepădă de sine. Oare aceste practici mai sunt de folos?

Să vedem cum s-a lepădat Domnul Isus și să învățăm ce înseamnă lepădarea de sine. Începând cu versetul 19: "Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu poate face nimic de la Sine. El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai."

Voi schimba puțin cuvintele pentru a-l pune pe Sandu în context, pentru a înțelege cum trebuie să se comporte când se lepădă de sine. "Adevărat, adevărat vă spun că Sandu nu poate face nimic de la sine. El nu face decât ce vede pe Domnul Isus făcând. Și tot ce face Domnul Isus, face și Sandu întocmai." Așa arată ucenicul Domnului. O definiție simplă și ușor de reținut, nu-i așa?

Dar eu nu sunt de acord cu aceasta. Dacă spun că nu sunt de acord, mai pot fi considerat ucenicul Domnului? Mai pot afirma că nu fac nimic de

la mine însumi?

Să luăm un exemplu: spălarea picioarelor. Astăzi nu se mai practică, și cu asta nu sunt de acord. Când spun că nu sunt de acord, îl mai pot considera pe Domnul Isus ca fiind maestrul meu? Sau ar trebui el să învețe de la mine? Mă mai pot numi ucenicul lui?

Am certificatul de botez, am realizat multe lucruri. Sunt pastor, am studii, am absolvit universitatea teologică, am scris cărți. Dar m-am făcut deopotrivă cu El și nu sunt de acord cu tot ce învață El. Mă întreb dacă sunt cu adevărat ucenicul lui. Am fost vreodată cu adevărat ucenicul lui? Dacă nu am fost niciodată, atunci să mă întreb dacă m-am născut din nou, pentru că prima zi a nașterii din nou este totodată prima zi de ucenicie. Când m-am născut din nou, am început să învăț despre ascultare, așa cum Domnul Isus a ascultat de Tatăl. Nu cum a ascultat Adam, care nu a fost ascultător în totalitate. Eva a spus: "Dumnezeu a zis să nu mâncăm. Nici să nu ne atingem."

Ea a dorit să fie și mai ascultătoare, adăugând chiar și ceva ce Dumnezeu nu a spus. Dumnezeu a poruncit doar să nu mănânce, pentru a nu muri. Eva a fost hotărâtă să asculte, dar diavolul a venit cu șiretlicul său. Când a ascultat glasul celui rău, ea a ajuns să fie egală cu Dumnezeu.

"Dacă cineva nu urăște însăși viața sa..." Ce viață ar trebui să urâm? Viața trăită în independență, după propriile noastre gânduri și dorințe. Mai marii mei îmi spun ce să fac, dar eu aleg să fac cum cred eu. Scriptura ne îndeamnă: "Fiți supuși unii altora. Fiți supuși mai marilor voștri."

Dumnezeu se opune celor mândri, dar celor smeriți le dă har. Dar eu nu vreau să fiu smerit, vreau să fiu mândru, nu vreau să ascult. Dar Dumnezeu se opune celor ca mine. Totuși, vreau să am viața veșnică. Nu este aceasta o nebunie?

Să citim versetul 30 pentru a înțelege mai bine cum Domnul Isus s-a raportat la Tatăl și a fost în voia Tatălui, și ce înseamnă lepădarea de sine. "Eu nu pot face nimic de la Mine însumi. Judec după cum aud și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Tatălui care M-a trimis." Amin.

Judec după cuvântul lui Hristos, nu după cuvântul meu. Judecata mea este dreaptă atunci când nu caut să fac voia mea, ci voia Domnului Isus. Ce minunat este să cauți să faci voia Domnului Isus. Mântuirea este un dar gratuit al lui Dumnezeu pentru cel ce crede în Domnul Isus.

Acest lucru nu înseamnă că putem ignora poruncile, deoarece ele ne sunt necesare pentru mântuire. Trebuie să ne întrebăm cum am studiat Cuvântul lui Dumnezeu. Deseori, studiem fără să înțelegem cu adevărat, într-o dezordine. Când am auzit cuvântul "ucenic", ce a însemnat acesta pentru mine? A fost doar un termen fără valoare? Dar valoarea cuvântului este imensă. "Dacă cineva nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul Meu."

Dacă nu ajungem la acest nivel de dedicație, degeaba ne considerăm creștini. În trecut, când citeam despre ucenici în Biblie, mi-am imaginat că aceștia sunt o clasă specială, o elită a Domnului Isus, iar noi, restul,

suntem doar creștini. Se spune că cei 144 de mii din Apocalipsa sunt cei care îl urmează pe El oriunde ar merge, iar noi, laicii, participăm la adunare și ne închinăm, sperând să intrăm în împărăția Lui prin mila și jertfa Domnului. Așadar, ne întrebăm dacă să cântăm continuu "Jertfa Ta, jertfa Ta, m-a mântuit" este suficient, sau dacă Domnul ne-a chemat să fim cu adevărat ucenici.

Chiar dacă era Fiul lui Dumnezeu, nu S-a considerat egal cu Dumnezeu. "Să aveți și voi gândul acesta, care era în Hristos Isus. S-a smerit și s-a făcut rob." Acesta este modul în care ar trebui să studiem Cuvântul lui Dumnezeu, nu doar să-l citim superficial. Trebuie să mulțumim pe Dumnezeu în fiecare zi, nu doar prin citirea unui capitol dimineața și seara, ci prin a ne hrăni cu adevărat din Cuvântul Lui. Nu este suficient să citim doar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. El dorește mai mult decât atât.

Avraam, de exemplu, nu avea texte scrise pe care să le citească. Nu existau scrieri în vremea lui. Avraam, cunoscut și ca prietenul lui Dumnezeu, ne oferă un exemplu de apropiere și fidelitate față de Dumnezeu. El ne arată că nu ne putem ascunde de prietenul nostru, Dumnezeu, și ne îndeamnă să devenim și noi prieteni ai Lui. Această prietenie nu se dobândește simplu prin citire, ci prin trăirea în conformitate cu voia Sa.

În încheiere, să citim din Matei capitolul 10, versetul 34, citim: "Să nu credeți că am venit să aduc pacea pe pământ; n-am venit să aduc pacea,

ci sabie, căci am venit să despart pe fiul de tatăl său, pe fiică de mama sa și pe noră de soacra sa. Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui."

Acest verset ne arată că urmarea lui Hristos poate aduce dezbinare chiar și în familii, deoarece adevărata loialitate trebuie să fie față de El. "Cine iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Și cine iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Cine nu își ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine." Aceste cuvinte subliniază necesitatea unei dedicări totale față de Hristos, chiar dacă aceasta poate genera conflicte în sânul familiei.

În continuare, textul face referire la Luca 9:23 și Luca 14:27, care reiterează ideea de sacrificiu și renunțare la sine pentru a urma calea lui Hristos. "Cine își va păstra viața, o va pierde, și cine își va pierde viața pentru Mine, o va câștiga." Aceasta este chemarea la o dăruire totală, la o alegere care poate aduce probleme în viața de familie, dar care este esențială pentru a fi în armonie cu învățăturile lui Hristos.

Textul ne îndeamnă să înțelegem scopul uceniciei, care este să devenim asemenea învățătorului nostru, Domnul Isus. "Ucenicul nu este mai presus de învățătorul său, nici robul mai presus de Domnul său. Ajunge ucenicului să fie ca învățătorul lui și robului să fie ca domnul lui."

Aceasta este ținta noastră, să fim ca învățătorul nostru, să ne raportăm la El în tot ce facem. De exemplu să cultivăm 'îndelunga răbdare', adică

o răbdare care persistă chiar și atunci când suntem prizonieri. Ați auzit probabil expresia "Pisica blândă zgârie rău".

Ce înseamnă aceasta? Se referă la o pisică care rabdă mult, este blândă, dar la un moment dat, când își scoate ghearele, devine agresivă. La fel și noi, putem să răbdăm mult, dar trebuie să ne străduim să fim ca Domnul Isus, care a răbdat până la sfârșit și "n-a deschis gura deloc". Scopul nostru este să ajungem la acest nivel de răbdare, să nu răspundem la provocări, indiferent de sursa lor.

Trebuie să ne propunem să fim ca Domnul Isus, pentru că altfel nu vom dori să-L urmăm. Dacă nu ne străduim să fim ca El, cum putem spera să fim cu El?

Conform Cuvântului lui Dumnezeu, prin apostolul Ioan, că "vom fi ca El" și "cine are nădejdea aceasta în El, se curățește, după cum El este curat". Nu este suficient să ne curățăm superficial, să eliminăm doar 90% din pete și să lăsăm restul; trebuie să fim complet curați, "fără pată, fără zbârcitură, fără păcat, nimic întinat", așa cum este Domnul Isus.

Unii pot considera că este suficient să fie creștini doar de formă, dar adevărata chemare este să fim ca Învățătorul nostru. În Luca 6:40, este scris: "Dar orice ucenic desăvârșit, va fi ca învățătorul lui." Amin. Acesta este chemarea noastră și ideea principală care a ghidat toate textele discutate.

Când analizăm ucenicia trebuie să includem și rolul Bisericii în creșterea noastră. Care este scopul Bisericii? Pentru ce a fost instituită? Este

menirea ei să ne facă ca Domnul Isus?

Voi citi un rezumat pentru a ilustra că toate aceste elemente au același scop. În Epistola către Efeseni, capitolul 4, vom citi un fragment scurt, de la versetul 11 la versetul 13: "El a dat pe unii apostoli, pe alții prorocii, pe alții evangheliști, pe alții păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos." Amin.

Ce înseamnă "toți"? Ne aflăm într-o școală de ucenici, iar scopul este desăvârșirea sfinților, astfel încât să ajungem toți la statura de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. În Hristos locuiește toată plinătatea dumnezeirii, și la aceasta am fost chemați. Acesta este standardul, înălțimea la care suntem chemați, și toate lucrurile trebuie să se subordoneze acestui plan divin.

Când studiem Cuvântul lui Dumnezeu, trebuie să avem în vedere acest obiectiv. Pavel spune: "Iată la ce lucrez eu, la ce lucrez el: să prezinte pe orice om desăvârșit în Hristos, Isus, sau pe orice om să îl prezinte ca un ucenic desăvârșit." Ucenicul desăvârșit este ca învățătorul său. Amin.

Domnul să vă ajute atât pe voi, cât și pe mine, să avem o viață de ucenic meritabilă și desăvârșită. Amin.